

en stor Velsignelse for København. Jeg kan forsikre, at den almindelige Opfattelse i København er, at Forretningslivet i København sejgpines, udsuges og udmarves, fordi vi have faaet en kronisk Krise i Stedet for en akut, som vi maaske ellers allerede havde været over for nogen Tid siden. Der er i København ikke nogen som helst Taknemmelighed for denne Bankkomité, og der er i hele det københavnske Forretningsliv, i alt Fald udenfor de store Hovedbanker, som naturligvis tjene umaadelige Penge i denne Tid, ikke noget andet Ønske, end at denne Bankkomité maa blive ophævet saa snart som muligt.

Jeg haaber derfor, at den højtærede Finansminister i dette Tilfælde skal tage i lige saa høj Grad fejl, som han plejer, naar han udtaler, at Bankkomitéen skal blive siddende i Aarevis. Det vilde være saa meget uheldigere, om det skulde ske, som Staten jo ved den højtærede Finansministers meget uheldige Dispositioner har mistet den Hovedindflydelse, den havde i Bankkomiteen. Den Fejltagelse, den højtærede Finansminister har gjort sig skyldig i, ligger klart for Dagen: Han har ikke kunnet se Forskel paa 5 Stemmer og 5 Repræsentanter, men der er en meget væsentlig Forskel. Afdøde Finansminister Vilhelm Lassen, der var en klog Mand, havde i Overenskomsten af 9. Februar sikret Staten en Repræsentation med 5 Stemmer. Det staar der udtrykkelig: I Komiteen ere Finanserne repræsenterede med 5 Stemmer, Bankerne hver med 1 Stemme. Altsaa med 5 Stemmer; men 5 Stemmer betyde Veto: at intet kan ske mod Statens Villie. Men naar man derimod faar 5 Repræsentanter af 10, saa har man aldeles ingen Vetoret mere, fordi man meget let risikerer Uenighed mellem sine Repræsentanter. Man har faaet 5 Villier, 5 Individualiteter i Stedet for 5 Stemmer, og dermed har Staten mistet sin Myndighed, sin sikre og absolute Vetoret. Herefter er der al Sandsynlighed for, at det, de 5 Bankdirektører kunne blive enige om, og som de maaske ogsaa kunne faa den 6te Bankdirektør med til, hvis de ikke kunne faa endnu flere, bliver Lov. Nu er det Bankerne og ikke Staten, der lede Komiteen. Det har forhavset mig, at den højtærede Konseilspræsident, som sikkert fuldt ud har kunnet forstaa dette, har kunnet tie til, at dette skete. Det, at den højtærede Finansminister i en af sine første Taler her i Tinget har begaaet den Forløbelse at sige, at han vilde udnævne

5 Repræsentanter, burde ikke have bevæget den højtærede Konseilspræsident til at tie til, at det ogsaa fandt Sted. Det er for stort et reelt Tab i Indflydelse, Staten har lidt, for formelt at kunne dække over en uovervejede Ytring af den højtærede Finansminister.

Jeg ønsker yderligere at gøre den Bemærkning til det foreliggende Forslag, at naar den højtærede Finansminister foreslaar, at Bankkomiteen skal have Lov til at optage saa stort et Laan, som er nødvendigt til samtlige Banksforholds Ordning, og der saa føjes til, at for Halvdelen deraf skulde de garanterende Banker yde Kontragaranti, men denne skal ikke en Gang være solidarisk, vil det sige, at hvis en enkelt af disse Banker svigter og ikke kan opfylde sin Kontragaranti for Staten, skulde dette Tab ogsaa løbe paa Staten. Staten skulde altsaa overfor Bankverdenen paatage sig at skaffe Bankerne alle de Penge, de selv maatte anse for fornødne, men de ledende Banker skulde ikke en Gang være solidarisk forpligtede overfor Staten, for at dens Tab derved ikke kom til at overstige det Maksimum, der her er foreslaaet. Det er i Sandhed en smuk Forretning, Bankerne her have foreslaaet Staten. De maa ikke have megen Respekt for os, naar de tør komme med saadant noget. (Halsted: Det tror jeg heller ikke, de have.) Nej, det er der Vidnesbyrd nok om.

Der er saa meget mindre Grund til, at man skulde gaa til en saadan Foranstaltning, som det vilde være det bedste, om vi overhovedet kunde undgaa at stifte Statslaan. Jeg giver den højtærede Konseilspræsident fuldkommen Ret i, naar han den 29. September som Finansminister her udtalte, at vi skulde tage os i Vare for at stifte Statslaan for at komme over forbigaaende Vanskeligheder. Det kan godt være, at en lovlig stor Del af vor kontante Kassebeholdning er kørt paa Grund af den daarlige Ledelse og paa Grund af uheldige Omstændigheder. De sidste Maaneder af sit Liv var Finansminister Vilhelm Lassen jo meget syg, og senere havde vi en Finansminister, der var overmaade meget stærkt optaget, saa at der vel nærmest maatte siges at være et Interregnum. Saa havde vi i ganske faa Uger en Kapacitet som Finansminister, i hvert Fald en Mand, om hvem man troede og haabede, at han vilde kunne styre Finanserne under de vanskelige Forhold. Hvad der er foregaaet senere, er det ikke værd at tale